

17de JAARGANG, NR. 323
16 SEPTEMBER 2019

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

5 JAZZ OP PAPIER

6 JAZZ OP DE PLAAT

Mats Eilertsen, I Compani,
 Simon Nabatov, Liberati Quartet,
 Reeds & Deeds, Kika Sprangers e.a.

11 JAZZ OP DE PLANKEN

Zomerjazzfietstour,
 Jazz Middelheim Antwerpen.

EN VERDER O.A.:

17 Discografische notities

18 Festivals oktober

19 Europe Jazz Media Chart september

16 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 09 2019

NR. 324 KOMT OP 30 SEPT. UIT

NIEUWS

Uitreiking eerste Bim

Podium Prijs op 14 oktober

In het Bimhuis te Amsterdam wordt 14 oktober de eerste Bim Podium Prijs uitgereikt. De presentatie zal in handen zijn van Ernst Glerum. Onder meer Podium JIN/Brebl (Nijmegen), HotHouse Jazz Leiden, Stichting Jazz in Groningen, Jazz Inverdan (Zaandam) en Mahogany Hall Edam zijn in de race. Het winnende podium krijgt 2.000 euro. Dat bedrag moet besteed worden aan concerten met ten minste 70% nationale musici. De musici moeten volgens de Bim-norm betaald worden. De prijsuitreiking is onderdeel van het Bim-lab van die avond en voor iedereen toegankelijk. Het is de bedoeling de prijs jaarlijks toe te kennen.

Zaandam krijgt nieuw jazzfestival

Zaandam krijgt een jazzfestival dat zich onder meer voltrekt in een aantal winkels. Het idee voor Jazz in de Winkel komt van programmeur Vincent Kruger. Op zaterdag 30 november is de eerste editie met jazz (en aanverwante muziekstijlen) in onder meer winkels op de Gedempte Gracht, maar ook op reguliere podia, zoals het Zaantheater, de Verkezaal van poppodium Fluxus en Vermaning. Bezoekers van het festival kunnen bovendien 1 december gratis naar het trio Arifa bij Jazz Inverdan. In ieder geval komen Gallowstreet, Matt Bianco, Kraak & Smaak, Bruut & Anton Goudsmit en het Nationaal Jazz Jeugd Orkest onder leiding van Ruben Hein. Meer namen volgen.

Meer info: <http://www.jazzindewinkel.nl/>

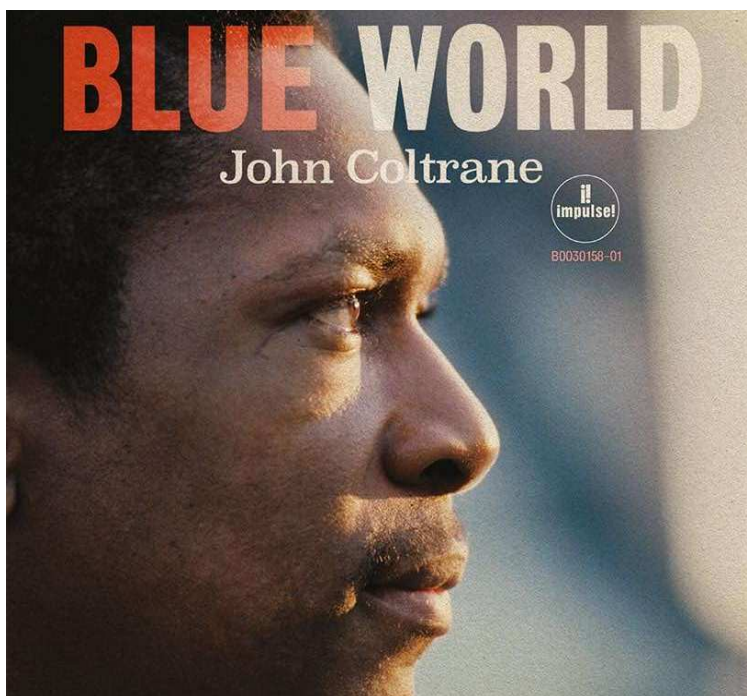

ia77

JazzFlits

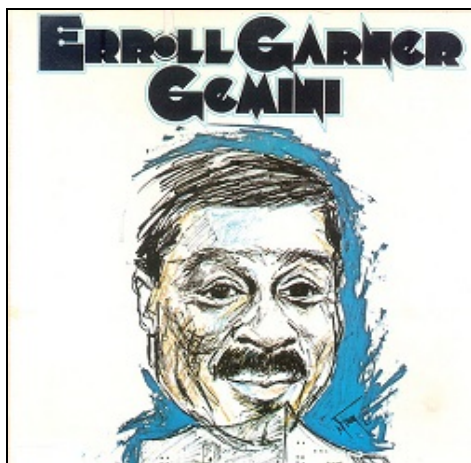
ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

**JOHN COLTRANE-SOUNDTRACK UIT 1964
 VOOR HET EERST OP DE PLAAT UITGEBRACHT**

In 1964 maakte saxofonist John Coltrane met zijn kwartet de soundtrack voor de Canadese artfilm 'Le chat dans le sac'. Tot eind deze maand verscheen de muziek nooit op de plaat. Op 27 september doet het label Impulse! dat alsnog onder de titel 'Blue World'.

Coltrane nam de muziek op met McCoy Tyner op piano, Jimmy Garrison op bas en Elvin Jones op drums. De opname werd op 24 juni 1964 in de studio van Rudy Van Gelder gemaakt. Dat was een aantal weken nadat de opnames voor het album 'Crescent' waren voltooid. Bij Impulse! verscheen een jaar geleden ook al niet eerder uitgebrachte muziek van het Coltrane Quartet uit 1963. Dat album 'Both Directions At Once: The Lost Album' verkocht wereldwijd zo'n 250.000 exemplaren.

Twaalf niet eerder uitgebrachte stukken Erroll Garner op cd uit

Twaalf albums van pianist Erroll Garner worden, geremastered en geremixt, opnieuw uitgebracht. De eerste vier, 'Dreamstreet', 'Closeup In Swing', 'One World Concert' en 'A New Kind Of Love', verschijnen eind deze maand. Later volgen 'A Night At The Movies', 'Campus Concert', 'That's My Kick', 'Up In Erroll's Room', 'Feeling Is Believing', 'Gemini', 'Magician' en 'Gershwin & Kern'. Na de eerste september release zullen deze met een frequentie van een album per maand in de winkel verschijnen. Elk album bevat een niet eerder uitgebrachte bonus-track. Alle bonus-tracks zijn stukken van Garner zelf, waaronder zijn grote succes 'Misty'. Een onbekende studioversie hiervan staat op het tiende album 'Gemini'. Garner bracht in veertig jaar tijd meer dan tweehonderd composities uit. Na een conflict met platenmaatschappij Columbia, dat zonder zijn toestemming een plaat had uitgebracht, startte hij begin jaren zestig zijn eigen label Octave Records. De twaalf heruitgebrachte albums zijn daar verschenen.

Herbie Hancock Institute of Jazz Competition in teken gitaar

Tijdens de Herbie Hancock Institute of Jazz International Competition 2019 (voorheen Thelonious Monk Institute of Jazz Competition) staat dit jaar de gitaar centraal. Gitaristen van over de hele wereld kunnen zich tot 11 oktober aanmelden. Voorwaarde is dat ze niet ouder zijn dan dertig jaar en geen platencontract hebben. Het concours is op 2 en 3 december in Washington. Gitaristen van naam zullen jureren, onder wie Stanley Jordan, Russell Malone, Pat Metheny, Chico Pinheiro, Lee Ritenour en John Scofield. De winnaar van deze prestigieuze wedstrijd krijgt 30.000 dollar en een platencontract bij de Concord Music Group.

NIEUW VOCAAL FESTIVAL IN NOORD-HOLLAND

Op initiatief van zangeres Francien van Tuinen vindt op zaterdag 28 september 2019 in het Noord-Hollandse Aartswoud de eerste editie van het stemmenfestival Voois plaats. Een festival gewijd aan de stem, waar flamenco, poëzie, samba, pop en jazz samenkomen. Tevens is het resultaat te horen van de eerste Sena Performers Vox pro Vox- compositieopdracht. Vocaliste Liesbeth Kooijmans schreef in het kader hiervan een compositie met Nederlandse tekst voor Ruben Hein.

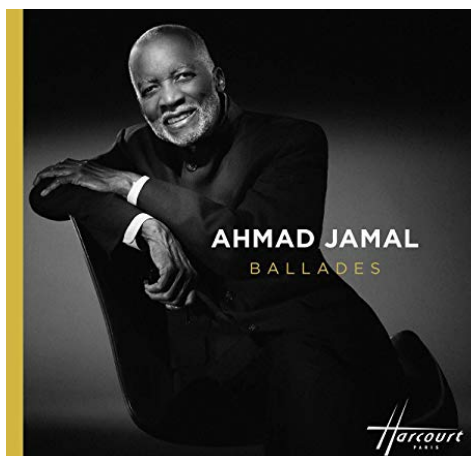
Hein zal tijdens het festival optreden met het Nationaal Jeugd Jazz Orkest. Verder zijn te gast: Maria Marin (Tiempos Nuevos), Susanne Abbuehl (The Gift), Lilian Vieira & Zuco 103 en initiator Francien van Tuinen met haar programma 'Cool Voice, celebrating Rita Reys'. Van Tuinen: "Vanaf eind jaren negentig tot 2015 was het Nederlands Jazz Vocalisten Concours, waar ik destijds voorzitter van was, jarenlang een belangrijke springplank voor aanstormend vocaal talent. Toen het concours stopte verdween een prachtig evenement waarbij zangers uit verschillende jazzmuziek gerelateerde stijlen naast elkaar te horen en te zien waren. Hierdoor ontstond het idee voor het jaarlijks internationale Stemmenfestival Voois: een smeltkroes van stemmen uit verschillende landen en culturen; vocalisten en het publiek verbonden door hun liefde voor vocale muziek." Het is de bedoeling dat het festival volgend jaar een vervolg krijgt. Ook dan zal weer een compositie-opdracht worden verstrekt aan een jonge zanger of zangeres gekoppeld aan een Nederlandse vocalist van naam die de compositie zal vertolken tijdens het festival Voois.

Meer info: www.voois.org

Hlib Baisha Trio wint Jazz Contest Mechelen

Het Hlib Baisha Trio heeft op 23 augustus tijdens het Maanrock festival de finale van de jaarlijkse Jazz Contest Mechelen gewonnen. De groep kreeg 1.500 euro als geldprijs, mag een dag van een professionele opnamestudio gebruikmaken en kan een aantal malen in en rond Mechelen optreden. Het trio bestaat uit de Oekraïener Hlib Baisha (gitaar), de Nederlander Wolf van Gemert (bas) en de Duitser André van der Heide (drums). In de finale nam het winnende trio het op tegen Llum Trio, Zizon en Aegle. Alle deelnemers waren jonger dan 26 jaar.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

89-jarige Ahmad Jamal maakt voor het eerst cd zonder begeleiders

Op 13 september is van Ahmad Jamal bij het Franse label Harcourt de nieuwe cd 'Ballades' verschenen. Het is voor het eerst dat de 89-jarige pianist een plaat grotendeels zonder begeleiders volspeelde (op drie nummers speelt bassist James Cammack mee). Op het album staan drie nieuwe stukken van Jamal. Verder zijn onder meer 'Your story' van Bill Evans en 'Emily' van Mandel & Mercer te horen.

Jubileumeditie Jazz Middelheim trekt 16.000 bezoekers

Ruim 16.000 mensen bezochten van 15 tot en met 18 augustus in Park Den Brandt, Antwerpen het festival Jazz Middelheim. Dat waren er 4.000 minder dan vorig jaar, wat volgens de organisatie te wijten was aan het regenachtige weer. Het festival vierde dit jaar zijn vijftigste verjaardag en deed dat met enkele klinkende namen als trompettist Enrico Rava, de saxofonisten Pharoah Sanders en Charles Lloyd, en pianist Kenny Werner. Tom Beetz en Ronald Huguenin doen verslag van het festival vanaf pag. 13).

'Miles Davis: Birth of the Cool' sinds 12 september in de bioscoop

Op 12 september is in de Nederlandse bioscopen de documentaire 'Miles Davis: The Birth of the Cool' in première gegaan. Filmmaker Stanley Nelson geeft in de film een beeld van het leven van de trompettist. Hij doet dit aan de hand van niet eerder vertoonde archiefbeelden en foto's, uniek studiomateriaal en interviews met onder andere Wayne Shorter, Quincy Jones, Juliette Gréco, Carlos Santana, Marcus Miller en Herbie Hancock. 'Miles Davis: Birth of the Cool' ging eind januari in de VS wereldwijd in première op het Sundance Film Festival 2019. De film draait onder meer in Amersfoort, Amsterdam, Apeldoorn, Rotterdam, Arnhem en Groningen.

JAZZWERKPLAATS KRIJGT 'POP-UP' PROJECTSUBSIDIE VAN GEMEENTE DEN BOSCH

De Jazzwerkplaats krijgt een 'pop-up'-subsidie van de gemeente 's-Hertogenbosch. Met deze subsidie gaat de organisatie in het komend seizoen nieuwe programma's ontwikkelen. Onder meer komt er een maandelijkse Podium Jazzwerkplaats op de zondagmiddag en zal worden samengewerkt met het Fontys Conservatorium.

Tijdens het Podium zullen landelijk bekende muzikanten optreden. De gasten kunnen vertellen en laten horen (en door middel van filmpjes laten zien) wat hen in hun muziek zo fascineert. Luc Vermeulen (musicoloog en trompettist) ontvangt de muzikanten en gaat een dialoog aan. Op 13 oktober zullen trompettist Angelo Verploegen en slagwerker Jasper van Hulten hun licht laten schijnen over de muziek van Duke Ellington en vertellen over hun nieuwe cd 'The Duke Book', die uitsluitend gaat over de muziek van Duke Ellington en Billy Strayhorn.

De samenwerking met Fontys bestaat uit het bieden van stageplekken aan Fontys studenten en de uitwisseling tussen docenten, studenten en jongeren met ambities richting conservatorium. Docenten van het conservatorium zullen masterclasses en concerten geven. Daarin zullen zij aangeven hoe het samenspeelen werkt en kan het publiek de docenten vragen stellen.

Het komend seizoen staan ook tal van andere activiteiten op het programma van de Jazzwerkplaats, zoals de Junior JazzAcademy XL-Bigband onder leiding van Jeroen Doomernik; de JazzAcademy onder leiding van Jeroen Doomernik; het Jazzlab onder begeleiding van bassist Eric van der Westen; een masterclass voor beginners onder leiding van Jeroen Doomernik en de workshop 'Music of Miles' onder leiding van gitarist Michiel Stekelenburg.

Meer info: <https://www.jazzwerkplaats.nl>

ZIZON WINT EUJAZZ YOUNG TALENT AWARD

De Eujazz Young Talent Award 2019 is gewonnen door het ZIZON Quartet. In de categorie jeugd (tot vijftien jaar) viel de vijftienjarige trompettist Lorenz Taxhet in de prijzen. Op 1 september reikte burgemeester Emiel Roemers de Awards in het Cultuurhuis Heerlen uit.

"ZIZON presenteerde twee eigen sterke composities in fusion idioom. De vier speelden samen als een ware eenheid en bleven ook individueel overeind. Het virtuoze en fraai gedoseerde pianospel van Eunhyun Kim, die ook de twee composities schreef en meeschreef, viel nog het meeste op", aldus de jury bestaande uit Tim Daemen (B), Walter Hennecken (D), Joep van Leeuwen (NL) en Paul van der Steen (NL). ZIZON - Eunhyun Kim (piano), Hyunwoo Lee (gitaar), Wolf van Gemert (bas) en André van der Heide (drums) - werd vorig jaar opgericht door Eunhyun Kim. Alle leden studeren aan een Nederlands conservatorium. Van Gemert en Van der Heide wonnen een week eerder met gitarist Hlib Baisha al de Jazz Contest Mechelen (zie pagina 2). Met ZIZON kwamen ze daar niet tot winst. Als winnaar van de Eujazz Young Talent Award mag ZIZON een tournee maken langs diverse festivals en podia in Limburg, waaronder Cultura Nova Heerlen, Autumn Leaves Venlo en Jazz-Out Heerlen. De Eujazz Young Talent Award is een jaarlijkse aanmoedigingsprijs voor jazzartiesten (jonger dan 27 jaar) uit de Euregio Maas-Rijn regio.

Concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

VARIA

Preis der deutschen Schallplattenkritik voor album Betty Carter

In de categorie jazz is de 'Preis der deutschen Schallplattenkritik 2019/3' toegekend aan de albums 'The Music Never Stops' met niet eerder uitgegeven materiaal van wijlen zangeres Betty Carter, en 'Open Form For Society' van drummer Christian Lillinger. De Preis der deutschen Schallplattenkritik werd in 1980 ingesteld door een groep recensenten die met de Preis het publiek op uitzonderlijke plaatopnamen wil attenderen. De Bestenliste verschijnt ieder kwartaal.

Sjoerd Dijkhuizen. (Persfoto)

Rein de Graaff weer op podium

Met een 'dit moet het zijn dames en heren' nam pianist Rein de Graaff 15 maart in het Bimhuis in Amsterdam afscheid van het publiek bij zijn 'allerlaatste concert'. 'Hij houdt van spelen, maar heeft genoeg van 'het gedoe eromheen'', noteerde Amanda Kuyper op 17 maart in NRC Handelsblad. Een toegift volgde in juli nog tijdens het North Sea Jazz Festival, waar hij optrad met zijn trio en een aantal gasten, onder wie baritonsaxofonist Ronnie Cuber. Op 18 september is De Graaff echter weer live te horen, zij het zonder zijn trio. Hij speelt dan in een duo-setting met saxofonist Sjoerd Dijkhuizen bij JazzPodium Amersfoort in de Observant. Het is tevens zijn debuut op dat podium. De Graaff en Dijkhuizen zullen onder meer stukken spelen van hun live-album 'After Hours' uit 2001.

TROMPET MILES DAVIS GEVEILD BIJ CHRISTIE'S

Op 29 oktober komt bij Christie's in New York een trompet van Miles Davis onder de hamer. Het instrument zal naar schatting tussen de 70.000 en 100.000 dollar opbrengen. Het instrument werd rond 1980 gemaakt door de Martin Company (Martin Committee' Trumpet in B Flat, Model T3460).

Het betreft een blauw exemplaar dat speciaal voor Davis door Larry Ramirez werd ontworpen. Er staan afbeeldingen van de maan en sterren op. In het instrument is de naam 'Miles' gegraveerd. De Amerikaanse trompettist Keyon Harrold mocht het te veilen instrument bij Christies even bespelen: "Handling the blue Moon and Stars horn is, for jazz lovers, like handling a holy relic", zegt hij in een video op de website van het veilinghuis, "The design is flawless, and the gold engravings just beautiful." Het instrument werd in oktober 2007 eerder geveild bij veilinghuis Skinner in Boston. De huidige eigenaar kocht het toen voor 41.125 dollar van gitarist George Benson. Naast de blauwe trompet werden indertijd ook nog een rood en zwart exemplaar gemaakt. Het rode exemplaar is in bezit van de familie. De zwarte trompet werd met Davis begraven op de Woodlawn Cemetery in de Bronx.

BIJNA 9.000 MENSEN BIJ JAZZ IN 'T PARK GENT

Het slotconcert van Jazz in 't Park werd verzorgd door Jef Neve (links) en Teus Nobel. (Foto: Stad Gent)

Het gratis jaarlijkse festival Jazz in 't Park trok dit jaar zo'n 9.000 mensen naar het Gentse Zuidpark. Door het kwakkelweer werd het geen nieuw publieksrecord. Organisator-programmeur Jeroen De Weder kijkt niettemin op een goed festival terug: "Alle groepen lieten zich zeer positief uit over de luisterdiscipline en de sympathieke feedback van ons publiek. Het feit dat we na al die jaren een trouw en loyaal publiek hebben opgebouwd dat het niet laat afweten door wat minder weer, doet me enorm veel plezier." Jazz in 't Park was van 5 tot en met 8 september.

Breda Jazz Festival krijgt Raad van Toezicht

Het Breda Jazz Festival heeft twee nieuwe bestuursleden: Judith van den Buijs (secretaris) en Hanneke Griffioen (PR & Communicatie). Tevens is een vijfköppige Raad van Toezicht ingesteld die het bestuur adviseert. Volgend jaar is van 21 tot en met 24 mei de vijftigste editie van het festival.

JAZZ OP PAPIER

EEN STILLE GESCHIEDENIS DEEL I

Henk Mak van Dijk
Tropenjazz : Jazz in Indië
1919/1950 =
Jazz in the Dutch East Indies
1919/1950

Den Haag : Uitgeverij West;
 Yogyakarta : Limasan Musik, 2019.
 304 pag. : ill. ; 24x30 cm.
 ISBN 978-90-8300900-1 ing.
 Prijs 24,95 euro.

Het was een zekere Moesikan die in juni 1933 constateerde 'dat er tot dusverre [nooit] een stem uit Insulinde in De Jazzwereld werd gehoord, en aangezien het aantal Indische lezers van dit blad lang niet gering is, hoop ik u dan ook voortaan geregeld iets te vertellen over de Jazz-evenementen, die wij in Batavia plegen mede te maken.' Hij beschrijft dan hoe zij de Hollandsche lezers benijden, 'die onlangs hebben kunnen genieten van Jack Payne en zijn orkest in het Carlton Hotel te Amsterdam, terwijl zij [in Nederlands-Indië] blijven aangewezen op hun stapeltje grammofoonplaten, die door de vochtigheid meestal allerlei bob-bels en golvingen plegen te vertoonen.'

Twee maanden later verschijnt een tweede bijdrage, maar op een incidenteel bericht na worden de lezers over het algemeen onkundig gehouden over hetgeen zich in de Oost op jazzgebied afspeelt. Maar ook de Indiërs zelf, voor wie de oproep eigenlijk bedoeld was, waren jaren verstoken van informatie over hun eigen muziek. Dat bleef zo, tot het blad 'Swing' begin 1937 werd opgericht als officieel orgaan van de Batavia Rhythm Club. In ons land komt oud-KNIL-militair Allard Möller de eer toe als eerste regelmatig over de jazz in Indië geschreven te hebben, zij het dan wel veertig jaar na dato. Door bemiddeling van Tjalie Robinson was hij in contact gekomen met Indischgasten, die hier (weer) waren neergestreken, of hun nazaten. Möllers artikelen verschenen van 1972 tot 1974 in het blad van de Roaring Twenties Club Breda, kortweg de 'Chronicle'. Een en ander resulteerde in een boekje - 'Batavia, a swinging town: dansorkesten en jazzbands in Batavia, 1922-1949' (Den Haag: Moesson, 1987).

Tjalie Robinson (alias Jan Boon, 1911-1974) was jarenlang redacteur van 'Tong Tong', later omgedoopt tot 'Moesson'. De bladen besteden terecht aandacht aan Nederlandse musici met Indische connecties, zoals Chris Hinze, Nippy Noya, Rob Agerbeek, bluespeler Erwin Java en vrij recent nog zangeres Astrid Seriese.

In de loop van zijn onderzoek naar klassieke muziek in Nederlands-Indië was het pianist Henk Mak van Dijk opgevallen dat er over de jazzbeoefening ter plaatse nog een groot terrein braak lag: de grote steden op Java en de jazzscene op de andere eilanden. Gestimuleerd door, alweer, Tjalie Robinson, zette hij zich aan een project om systematisch alle Nederlandstalige, Indische kranten na te vlooien op berichten en advertenties over dansmuziek en jazz. Het leverde hem een overstelpende hoeveelheid materiaal op, dat hij deels rubriceerde naar periode en deels naar thema's: de jazzpioniers, de bands - zowel de Indo-Europese als de inheemse - de speelgelegenheden (hotels, bioscopen, zwembaden), de Japanse bezetting en daarna. Verder schreef hij portretten van een aantal musici die in ons land naam maakten (Rob Agerbeek, Dick van der Capellen, Rob Pronk, Flip Willemsen) of naar Amerika trokken: bassist Eddie de Haas en de latere platenproducer van Keynote en Famous Door, Harry Lim. Het leverde een boek op dat hij, heel toepasselijk, 'Tropenjazz' noemde.

Het is, in oblong formaat, een wat onhandelbaar boekwerk geworden, met een slap kaft, maar wel ingenaaid. Het is overvloedig geïllustreerd met foto's, reproducties van knipsels, programma's en menu's, zo mogelijk in de originele kleuren en voorzien van de bron en de exacte datum. De tekst is tweetalig en loopt vaak door tot in de illustraties, wat een overvolle en rommelige indruk maakt. Evenzo het omslag: een uitvergroete foto van Brown's Sugar Babies, in twee kleuren, met daaroverheen de titel in forse, rode letters en dáár nog eens overheen de dubbele ondertitel! Als om de invloed van de bloedhete tropenzone te illustreren! **Jan J. Mulder**

JAZZ OP DE PLAAT

MATS EILERTSEN
Reveries And Revelations
Hubro

Bezetting:

Arve Henriksen (trompet),
 Geir Sundstøl (gitaar),
 Eivind Aarset (gitaar),
 Mats Eilertsen (bas, gitaar, harmonium, toetsen),
 Per Oddvar Johansen (drums),
 Thomas Strønen (drums).

De Noorse bassist Mats Eilertsen had zijn sporen al lang verdiend toen hij onlangs in Nederland extra furore maakte door zijn samenwerking met de Nederlandse pianisten Harmen Fraanje en Wolfert Brederode op het label ECM. De muziek van 'Reveries And Revelations' lijkt daar in het geheel niet op. Dit is uiterst eigenzinnige, en vooral 'geassembleerde' muziek. Dat zit zo. Het is eigenlijk een knip-en-plak-project. Eilertsen koos een aantal artiesten met wie hij graag wilde samenwerken. Hij stuurde hun wat muziekopnames die ze in hun eigen omgeving en naar eigen idee konden aanvullen. Aan drummer Thomas Strønen vroeg hij juist het tegenovergestelde; dat werd 'Signal'. De muzikanten hebben elkaar voor dit avontuurlijke project dus niet ontmoet. Met alle resultaten ging Eilertsen aan de slag en maakte het geheel met zijn bas en vooral met zijn digitale schaar op smaak. Het gevolg: raar, vervreemdend, spannend, boeiend en eigenzinnig. Maar vooral kostelijk! De geluidskwaliteit is ook nog eens verrassend hoog en 'Endless' kan zo in een spannende film. Eilertsen speelt ook wat gitaar, harmonium en toetsen. En soms hoor je een repeterende krakende deur of stoel. Arve Henriksen blaast het album zacht en liefdevol uit. De ultieme mix. Maar dan anders.

Peter J. Korten

Beluister hier een stuk van de cd:
<https://www.youtube.com/watch?v=wd197M6iqgc>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

I COMPANI
Amore Per Tutti
Ic Disc

Bezetting:

Jeroen Doomernik (trompet), Hans Sparla (trombone)
 Bo van de Graaf (sopraansax, altsax, tenorsax),
 Friedmar Hitzer, Aili Deiwiks, Tessa Zoutendijk, Rik Sturtewagen (viool), Jacqueline Hamelink (cello), Gert Wantenaar (accordeon), Michel Mulder (bandoneon),
 Leo Bouwmeester (piano, keyboard), Christoph MacCarty (piano), Arjen Gorter, Marco Bonarius (bas),
 Rob Verdurmen, André Groen (drums).

Na vijf jaar brengt saxofonist Bo van de Graaf weer eens een nieuwe cd uit van zijn veelkoppige ensemble I Compagni, een ode aan de liefde: 'Amore Per Tutti'. Er werd geen studio voor geboekt, maar de bandleider maakte een keuze uit een aantal ronkende live-opnamen, geregistreerd tussen 2010 en (voornamelijk) 2018. Zoals de titel al doet vermoeden, heeft het album een sterk Italiaanse inslag, met bekende filmmuziek van onder meer Nino Rota en Nicola Piovani. We horen een aantal hits uit het I Compagni-repertoire, zoals 'Prova d'orchestra' en het titelstuk (uit de film 'Giulietta degli Spiriti' van Fellini). Wel zijn de stukken veelal in een nieuw jasje gestoken met een vaak weelderig arrangement, met de nodige strijkers. Geheel nieuw is de suite 'Diva dolorosa' van Loek Dikker. Als gevierd filmcomponist (met een jazzachtergrond) stortte hij zich op filmbeelden met Italiaanse filmdiva's voor het project 'Diva' van enige jaren terug. Het leverde heerlijke muziek op, met veel lyriek, typisch Italiaanse dansjes en een heuse bolero. Bassist Arjen Gorter tekende voor het sublieme arrangement voor Paul Misraki's score voor 'Et dieu... crea la femme' (het beroemde Bardot-vehikel). Hij maakt er een haast Ellingtoniaans stuk van (dat zo in de 'Far east suite' had gepast). Kortom, 'Amore Per Tutti' is misschien geen verrassende plaat, maar wel een die niet misstaat in de forse discografie van I Compagni.

Herman te Loo

Bekijk hier de promo van het album:
<https://youtu.be/tP6Dw-oUQng>

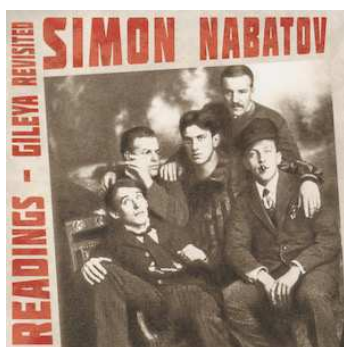
SIMON NABATOV
Readings: Red Cavalry
 Leo Records

Bezetting:

Phil Minton (stem),
 Frank Gratkowski (altsax, klarinet, basklarinet, fluit),
 Marcus Schmickler (elektronica),
 Simon Nabatov (piano), Gerry Hemingway (drums).

SIMON NABATOV
Readings: Gileya Revisited
 Leo Records

Bezetting:

Jaap Blonk (stem),
 Frank Gratkowski (altsax, klarinet, basklarinet, fluit),
 Marcus Schmickler (elektronica),
 Simon Nabatov (piano), Gerry Hemingway (drums).

De in Keulen woonachtige Russische pianist Simon Nabatov heeft een warme belangstelling voor literatuur, en met name die uit zijn vaderland. In het verleden wijdde hij al eens projecten aan het werk van Michail Boelgakov, Daniil Charms en Josef Brodsky. Voor het tweeluik 'Readings' putte hij uit twee heel verschillende bronnen, beide uit de eerste helft van de vorige eeuw. 'Red Cavalry' (1926) is het verslag van de wederwaardigheden van de joodse schrijver/journalist Isaac Babel als militair in het Sovjetleger tijdens de Pools-Russische oorlog. Voor ons een vergeten conflict, maar door Babel opgetekend in al zijn gruwelijkheid en aldus uitgegroeid tot een pacifistisch pamflet dat het slecht deed bij de autoriteiten. Nabatov zocht voor de verklanking een sterk team bijeen met oude getrouwen Frank Gratkowski (rieten) en Gerry Hemingway (drums), plus elektronicaman Marcus Schmickler. Het vocale deel is in handen van Phil Minton, die in zijn voordracht en improvisaties altijd een flinke dosis theatraliteit meeneemt. Dat is wel nodig, gezien de aard van de teksten van Babel. De klarinet van Gratkowski refereert regelmatig aan de joodse muzikale roots van zowel Nabatov als Babel. In 'Gedali' gaat dat muzikale verhaal over in een langzame versie van het socialistische strijdlied 'De Internationale'. Na de hectiek die een groot deel van de cd kenmerkt, eindigt de plaat met 'After the battle', waarin de desolaatheid van het verlaten slagveld wordt geaccentueerd door de kalme altsax van Gratkowski.

Hetzelfde instrumentale gezelschap is ook te horen op het andere deel van 'Readings', dat als ondertitel 'Gileya Revisited' heeft. De vocale bijdragen worden hier geleverd door Jaap Blonk, met wie Nabatov nooit eerder had gewerkt. De keuze is wel logisch, want de Nederlander heeft een reputatie op te houden op het gebied van klankpoëzie, en dat is een genre dat hier zeker aan de orde komt. Gileya was een groep kunstenaars die zich in 1912 verenigden met een manifest dat 'een klap in het gezicht van de publieke smaak' wilde zijn. De bekendste namen uit het gezelschap waren Vladimir Mayakovsky en Victor Khlebnikov. De cd opent met de Engelse tekst van het manifest, voorafgegaan door een morsesignaal dat meteen de ritmiek van de noten bepaalt. Nabatov heeft voor een breed spectrum aan muzikale inkijkjes en bronnen gezorgd, van vreemde dronken dansjes ('Kho-bo-ro') tot tedere lyriek ('Momentwills') en van modern klassieke muziek ('Palindrome') tot Herbie Nichols-achtige jazz ('Bo-beh-obi'). De gelouterde improvisatoren zorgen voor een verfijnde dynamiek en een goede balans tussen avontuur, experiment en toegankelijkheid.

Herman te Loo

Luister hier naar 'Manifesto':

<https://youtu.be/LcDZpiLH2Bg>

LIBERATI QUARTET
Countertime
 Eigen Beheer

Bezetting:

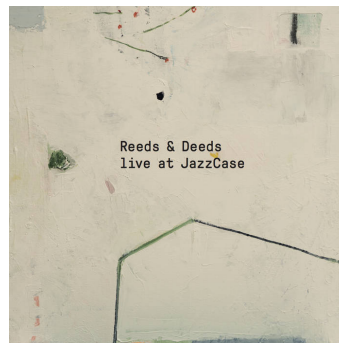
Edoardo Liberati (gitaar),
 Jesse Schilderink (tenorsax),
 Marijn van de Ven (bas),
 Denis Baeten (drums).

De jongens van Liberati Quartet komen op de cd 'Countertime' niet bepaald op kousenvoeten binnen. In de openingstrack 'Countertime' van hun eerste volwaardige cd blaast de band op volle kracht recht in je gezicht. Het is dan ook geen plaatje om bij weg te dromen. Liberati Quartet houdt je in beweging met hun dansbare grooves en vette soli. Alle vier de muzikanten zijn gelijkwaardig in hun rol, maar de naamgever Edoardo Liberati heeft een streepje voor. Liberati is een gitarist van Italiaanse origine. Hij is neergestreken in Rotterdam en heeft daar tijdens zijn studietijd aan het Codarts instituut met deze groep toch maar even de Erasmus jazzprijs binnengeharkt. Dat leverde de groep toegang tot vele jazzpodia, waar ze regelmatig de boel wakker houden met hun aanstekelijke compacte jazz. De nummers van Edoardo klinken bedrieglijk eenvoudig, maar vergis je niet, de muziek is goed doordacht in thematiek en structuur. De band speelt de nummers energiek met veel drive en besteedt geen tijd aan gepiel op de vierkante millimeter. De twee maatvastе knakkers, Martijn van de Ven en Denis Baeten zorgen als opzweepend bas/drums-tandem dat het motortje van de groep in een prettig dansbaar ritme draait. Liberati op gitaar en Jesse Schilderink op tenor slaan op het straffe tempo hun vleugels uit. Wie nu denkt dat er op deze cd geen lyrische en rustmomenten te vinden zijn, ook het Liberati Quartet laat zich zo nu en dan van zijn ingetogen kant zien zoals in 'Facing east' om vervolgens de introspectie volledig aan flarden te blazen in het sluitstuk 'It's still a matter of taste'.

Sjoerd van Aelst

Bekijk hier een video over de cd:
<https://www.youtube.com/watch?v=8kBXCHksQTO>

REEDS & DEEDS
Live At JazzCase
 El Negocito Records

Bezetting:

Frans Vermeerssen (tenorsax, sopraansax), Bo van de Graaf (sopraansax, altsax, tenorsax), Alex Coke (tenorsax, fluit, piccolo), Michiel Braam (piano), Arjen Gorter (bas), Makki van Engelen (drums).

Er zijn in Nederland de nodige saxofonisten die iets hebben met de muziek van multi-instrumentalist Rahsaan Roland Kirk. Frans Vermeerssen wijdde er al eens een project aan ('One for Rahsaan', 1995), met Michiel Braam als pianist. Het was dus niet zo verwonderlijk dat dit tweetal opdook in een 'eenmalige' sessie op het Nijmeegse jazzpodium Brebl met muziek van de Amerikaan. Met een frontlinie met Kirk-adepten Bo van de Graaf en Alex Coke, Arjen Gorter op bas en Makki van Engelen op drums klikte het echter zo goed dat het zestal onder de groepsnaam Reeds & Deeds doorging. De naam werd uiteraard ontleend aan een album van Kirk. Op 15 november van het vorig jaar streek het sextet neer in het Belgische Neerpelt, in de serie JazzCase van de Nederlander Cees van de Ven in de Dommelhof. Gelukkig stonden de microfoons aan, want het werd een gedenkwaardig concert. De arrangementen voor de drie blazers zijn niet heel verrassend, en volgen het origineel (met de drie saxen bespeeld door die ene saxofonist) redelijk getrouw, maar de energie, speelvreugde en gevoel voor avontuur maken dat meer dan goed. Zo pakt Vermeerssen solistisch flink uit op tenor in het groovende souljazznummer 'Silverization' en is de feature van Coke (op fluit) in de minder bekende ballad 'Steppin' into beauty' wonderschoon. Verrassend is de duo-interpretatie van 'The Haunted melody' door Braam en Vermeerssen (op sopraan), misschien wel Kirks aangrijpendste thema.

Herman te Loo

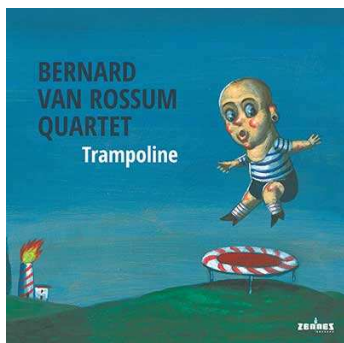
Luister hier naar 'A Laugh for Rory':
<https://bit.ly/2m3xFxo>

BERNARD VAN ROSSUM QUARTET

Trampoline

ZenneZ Records

Bezetting:

Bernard van Rossum (tenor- en sopraansax), Xavi Torres (piano, Rhodes, orgel), Marco Zenini (bas), Joan Terol (drums),
+ in enkele stukken tevens onder meer:
FUSE (strijkkwartet) en een houtblazerskwartet.

Alsof hij op een trampoline springt: zo vrij en ontspannen wil leider Bernard van Rossum klinken op dit kwartetalbum 'Trampoline'. Zo klinkt hij ook geregeld, vooral als hij kiest voor een pakkende groove en niet te gecompliceerde akkoorden. Zo creëert hij een contrast met het orkest waarvan menige Jazzflitslezer hem zal kennen: zijn eigen BvR Flamenco Big Band. Dat orkest klinkt hartstochtelijk, groots en vet en zal nooit met trampolinesprongetjes worden geassocieerd.

Maar Van Rossum kan het niet laten en dus haalde hij voor enkele tracks tien gastmuzikanten naar de studio; onder meer het Nederlandse strijkkwartet FUSE en een naamloos, Spaans houtblazerskwartet. De gasten voeren de sax van de leider tot daverende finales in 'After the storm' en 'Just before dawn'. De arrangementen en de voordracht zijn hier ongegeneerd romantisch en getuigen van een on-Nederlands temperament. Dat is niet verwonderlijk, want Van Rossum kan buigen op een kosmopolitische achtergrond. Hij heeft een Engelse vader en een Nederlandse moeder, is geboren en getogen in Spanje en behaalde een wetenschappelijke graad in Schotland. Uiteindelijk belandde hij in Amsterdam, waar hij bleef wonen na het behalen van zijn conservatoriumdiploma.

In de kleine bezetting treedt hij als solist meer naar voren. Zijn tenorspel is verzorgd, licht van toon en zonder nadrukkelijke machoneigingen. Zijn combo-composities kenmerken zich onder meer door een degelijke groove; die is afwisselend funky, gospelachtig, poppy en herinnert soms ook - om dichter bij huis te blijven - aan 'The Sidewinder' van Lee Morgan. Hoogtepunt is echter de wiegende bossanova 'Tabarca', met een weemoedige tenor en parelend pianospel.

Jeroen de Valk

Beluister hier het titelnummer:

<https://www.youtube.com/watch?v=6lFKvUT9NdY>

KIKA SPRANGERS

Human Traits

ZenneZ Records

Bezetting:

Kika Sprangers (sopraan- en altsax), Remi J. Edson (fluit), Koen Smits (trompet), Romain Bly (hoorn), Emilio Tritto (basklarinet), Anna Serierse (zang), Sanne Rambags (zang), Marit van der Lei (zang), Koen Schalkwijk (piano en Wurlitzer), Alessandro Fongaro (bas), Willem Romers (drums).

Als saxofoniste Kika Sprangers (1994) op 20 september haar debuutalbum in het Bimhuis presenteert mag ze trots zijn. Niet veel debuut-cd's hebben zo'n volwassen kwaliteit als 'Human Traits'. Sprangers heeft zich laten inspireren door acht karakters, schitterend gefotografeerd door Karen van Gilst, en die vertaald in muziek. De portretten van Cecile, Ravi, Pelle en vijf anderen, uitgevoerd door haar Large Ensemble, worden afgewisseld en met elkaar verbonden door geïmproviseerde 'Interludes'. Elf jonge professionele musici, twaalf nieuwe stukken, één album, gefinancierd door crowdfunding. Dat was het plan, en dat is gelukt. "De combinatie van het beeld en de intensiteit van de muziek", zegt Sprangers, "moet je wakker schudden en laten zien dat je je met ieder ander kan verbinden, zo lang je diegene maar recht in de ogen kijkt".

Of de luisteraar dat er allemaal ook in hoort is niet belangrijk, want ook zonder deze toelichting is de muziek van een grote schoonheid. Kika Sprangers is niet alleen een gehaide zakenvrouw die haar projecten tot een goed einde brengt, maar ook een geweldige componist van twaalf wonderschone composities die door haar grote ensemble perfect worden uitgevoerd. Een meesterzet was het om drie van de beste jonge zangeressen samen te brengen en die meerstemmig en woordloos in te zetten als een extra instrument. Alleen dat al maakt de cd apart qua stemming en intensiteit. De bijzondere bezetting met stem, hoorn en basklarinet dragen verder bij aan een uniek geluid. Zelf speelt ze bovendien onnadrukkelijk en tot in de perfectie sopraan- en altsaxofoon, slechts iets meer op de voorgrond dan de andere ensembleleden. Dat Kika Sprangers, die eerder opviel als jong talent tijdens de Young-VIPS-tournee, en bij haar samenwerking met het Metropole Orkest en Martin Fondse, nu al bij haar debuut in staat is een cd te maken van zo'n hoog niveau belooft heel wat voor de toekomst. **Tom Beetz**

JIGGS WHIGHAM
Cuban Fire
 Challenge Records International

Bezetting:

Jiggs Whigham met muzikanten uit het Bundesjazzorchester (D), National Youth Jazz Orchestra (UK) en het Nationaal Jeugd Jazz Orkest (NL).

Eens in de twee jaar komen de nationale jeugd-jazzorkesten uit Duitsland (BuJazzO), Engeland (NYJO) en Nederland (NJJO) bij elkaar. Ongeveer 55 jonge muzikanten vol met talent en ambitie stellen dan een programma samen waarmee ze de Bühne opgaan. Deze live-opname op 'Cuban Fire' is het resultaat van zo'n happening, opgenomen in september 2016 in het Bimhuis. Op het programma stond 'Cuban Fire Suite' van Johnny Richards met als lichtend voorbeeld de overkokende uitvoering door het orkest van Stan Kenton uit de vijftiger jaren. Geen rare keuze als je bedenkt dat het Duitse BuJazzO onder leiding stond van Jiggs Whigham, die als stertrombonist de tucht van Kenton aan den lijve heeft ondervonden. Op deze cd zijn twee stukken toegevoegd, namelijk 'The Hunt' van Mark Armstrong (NYJO), een heerlijke schetterpartij, en het lyrische stuk 'A rosa' van Martin Fondse (NJJO) met een vocale hoofdrol voor zangeres Sanne Rambags. Het is een fantastische avond geworden, daar in het Bimhuis, met veel kopergeschetter, ronkende saxsecties, wiegende Cubaanse ritmes. En als klapstuk was er een klinkende finale, getiteld 'La suerte de los tontos', met in de hoofdrol de vier percussionisten van het gezelschap; Tim Hennekes, Johny Mansfield, Max Mills en Ludwig Wandinger. De muziek op de cd is doordrenkt van de geest van Stan Kenton; variërend van subtiel en fijnzinnig tot uitzinnige bombast die nagalmde tot in de nok van het Bimhuis. In het bijgevoegde cd-boekje is het project uitvoerig toegelicht en zijn de royale bezetting en solistenlijst te vinden. 'Cuban Fire' is tevens een eerbetoon aan Jiggs Whigham, die tot vorig jaar de drijvende kracht was van het Bundesjazzorkester en als dank voor zijn vele jaren van bezielende leiding de titel van Conductor Laureate heeft gekregen.

Sjoerd van Aelst

Beluister hier een stuk van de cd:
<https://www.youtube.com/watch?v=PSjJhKYHXss>

OVERLEDEN

Clora Bryant. (Publiciteitsfoto)

Clora Bryant, 25 augustus 2019 (92)

Amerikaanse trompettiste. Speelde in allerlei vrouwenbands, legde zich toe op bebop, toen Dizzy Gillespie zich om haar bekommerde. Maakte verscheidene tournees met bands van anderen en onder haar eigen naam. Schreef over jazz en was mederedacteur van een boek over de jazz van Los Angeles: 'Central Avenue Sounds'.

Connie Lester, 20 augustus 2019 (88)

Amerikaanse saxofonist. In de jaren zestig actief op tenor bij zanger Joe Carroll en organist Freddie Roach; speelde voornamelijk in de omgeving van Newark, New Jersey.

Turk Mauro, 15 augustus 2019 (75)

Amerikaanse tenor- en baritonsaxofonist. Werkte in de bigbands van Dizzy Gillespie en Buddy Rich. In 1981 als solist op tournee door Europa, was toen ook op het North Sea festival te horen. Maakte een vijftal platen onder eigen naam.

Wanda Warska, 6 juli 2019 (87)

Pools zangeres. Huwde trompettist-pianist-componist Andrzej Kurylewicz, met wie zij van 1958-1970 opnamen maakte. Was bovendien zelf actief op velerlei terreinen: ze vertolkte lyriek van anderen, componeerde muziek voor films en schilderde. Ontving voor haar werk diverse onderscheidingen. (jjm)

GELEZEN OP DETIJD.BE

"Hoe langer ik met jazz bezig ben, hoe meer ik denk dat het zingbaar moet zijn. Er moet een liedje in zitten."

Columnist en jazzspecialist Marc Van den Hoof, 13 augustus 2019

FESTIVAL ZOMERJAZZFJETSTOUR

Datum en plaats:

31 augustus 2019,
Reitdiepdal, Groningen.

Toen de Zomerjazzfietstour (ZJFT) 33 jaar geleden begon werd er al snel het etiket piep-knars-knor op geplakt. Inmiddels is dit etiket verbleekt en is er voor liefhebbers van dit oergenre weinig terug te vinden en zullen zij zich moeten beperken tot de aanschaf van het speciale voor ZJFT gebrouwen piep-knars-knobier dat tijdens de tour op diverse plaatsen verkrijgbaar was.

Van de dertig concerten in de vele prachtige kerkjes en authentieke boerenschuren dwars door het Groningse Reitdiepdal heen, heeft Jazzflits er zeven kunnen horen en daar zat geen piep-knars-knor tussen. Het dichtst daarbij kwam nog het trio van de Duitse pianist **Achim Kaufmann** met de Amerikaanse drummer Gerry Hemingway als gast, waarbij veel improjazz en momenten waarin klarinettist Frank Gratkowski zonder mondstuk speelde, Hemingway op een toetertje blies, Kaufmann fanatiek in het binnenwerk van de vleugeldook en de onverstoorbare bassist Wilbert de Joodde alleen wat harder aan zijn snaren trok. En toch bleef de melodie er steeds doorheen schemeren. Het was geen onderzoek naar de oorsprong van geluid, maar een weldoordacht opgebouwde set waarin de vrijheid werd gebruikt om de muziek naar een hoger plan te tillen. Een uitputtende set was het wel, zeker voor wie de nodige fietskilometers in de benen had, maar ook een bevredigende vanwege de mooie muziek die uit de woeste klanken opborrelde.

Daarbij vergeleken was de Belgische accordeonist **Tuur Florizoone** de rust zelve, melodieus en beschaafd, die wel het meest fluwelen optreden van de dag gaf. Zijn lichte spel, doordesemd van nostalgie, met eigen nummers en door hem gearrangeerde volkswijsjes was van grote schoonheid, waarbij het accordeon zacht werd neergevlid in een warm bedje van saxofoon en bas van respectievelijk Philippe Laloy en Vincent Noiret. Mooie muziek maken kan dus ook voorzichtig en behoedzaam.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

JAZZ OP DE PLANKEN

John Dikeman knalde de gospel door de kerk. (Foto: Tom Beetz)

Saxofonist Jason Yarde probeert Louis Moholo over te halen een toegift te spelen. Moholo zegt hem dat hij daartoe niet meer in staat is. (Foto: Tom Beetz)

Niet alleen Achim Kaufmann had daar geen boodschap aan, ook tenorsaxofonist **John Dikeman** uit Wyoming, USA, tien jaar ingezetene van Amsterdam en nu woonachtig in Brussel, blaast liever het dak van de kerk dan dat hij het koper oppoetst. Dikeman, door velen de opvolger van Albert Ayler genoemd, heeft net als Ayler een diep religieuze achtergrond en laat die graag horen. Samen met pianist Ernst Glerum, ook al geselsd door de Bijbel, werd de liefde voor Jesus uitgeschreeuwd. Met de gospel 'What a friend we have in Jesus' werd een optreden gegeven in de geest van Ayler, op een plek - een Groningse kerk - waar dit bij uitstek thuishoort. Daarbij vergeleken speelde pianist **Jasper van 't Hof**, die er toch ook niet vies van is om de pianotoetsen stevig in te drukken, met drummer Jamie Peet rustgevende muziek. In vergelijking dan, want we hoorden Van 't Hof eerder dan Dikeman en zonder die gehoord te hebben leek het niet veel heftiger te kunnen, zelfs zo dat Van 't Hof na het stuk 'Dancing on the water' vrij uitgeput een rustig stuk inzette. De oer-avant-gardist Van 't Hof ging daarbij de strijd aan met een van de meest avant-gardistische drummers van het moment, waarbij alle generatiekloven werden gedicht.

Want al is piep-knars-knor verdwenen, avant-garde is dat zeker niet. Een van de meest verfrissende optredens op dat gebied was van stemkunstenares-zangeres **Helene Richter** met haar groep Hala. Richter ziet er uit alsof ze net van de kleuterschool komt, maar vergis je niet, want gillen, schreeuwen en jammeren doet ze op een volwassen manier. Met een giga-echo zingt ze af en toe ook teksten, haar stem vervormend tot dat van stripfiguur Olijfje (van Popey the Sailorman), de bonkige sousafoon van Arno Bakker achter, en de grijnzende gitarist Leonardo Grimaudo, die het lijdzaam lijkt aan te horen, naast haar. Experimentele muziek die niet per se streeft naar schoonheid, maar wel naar spanning en die ook leverde. Peter Zegveld had van potten, pannen, en andere zooi van zolder een installatie gebouwd waar geluid uit kwam. Basgitarist Luc Ex, een toetseniste en een saxofoniste moesten het tamelijk ongedisciplineerde geluid van een muzikaal randje voorzien. Grappig was het zeker, en ook meer vorm dan inhoud.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Bij gebrek aan piep-knars-knorjazz moesten liefhebbers daarvan zich behelpen met bier van die naam. (Foto: Tom Beetz)

Voor inhoud kwamen we terecht bij de legendarische drummer **Louis Moholo-Moholo** (tegenwoordig met dubbele achternaam). Moholo, die Zuid-Afrika tijdens de Apartheid ontvluchtte naar Londen, was daar een van de belangrijkste musici, niet in het minst als lid van Chris McGregors Brotherhood of Breath. Moholo is nu een breekbare oude man van 79 jaar die heel rustig speelt. Tikkie op de snare, veegje op de cymbals, heel basaal op een klein drumstel, maar nog steeds met de meest verfijnde precisie die we van hem kennen. Het zware werk werd door de anderen opgeknapt, in het bijzonder door saxofonist Tobius Delius, die zelden zo goed op dreef was en de groep vooruit stuwde in opwindende kwela en jazz. In de eerste set kon er nog een toegift vanaf. In de tweede set, misschien nog sterker dan de eerste, stond het publiek op de kerkbanken te smeken om meer. Moholo liep echter al op zijn tandvles en verklaarde met spijt in zijn stem: "That's all we know". Aan de arm van zijn kwela spelende saxofonist Jason Yarde liepen Moholo en de band als een New Orleans marching band de kerk uit, en waren daarmee de meest geslaagde afsluiter van deze ZJFT.

Tom Beetz

Pandjesbaas Peter Zegveld heeft zijn rommel omgebouwd tot een geluidsinstallatie. Lux Ex maakt er op basgitaar muziek van. (Foto: Tom Beetz)

FESTIVAL JAZZ MIDDELHEIM

Datum en plaats:

15 – 18 augustus 2019,
Park Den Brandt, Antwerpen.

In mei 1969 werd in het lommerrijke Middelheimpark in Antwerpen op initiatief van BRT-radioproducer Elias Gistelink de eerste editie van een jazzpromenadeconcert georganiseerd. Daarmee legde deze de kiem voor een meerdaags jazzfestival. In 1973 verhuisden de openluchtconcerten naar de tuinen van kasteel Den Brandt, waar het een schitterachtige ambiance vond, en was Jazz Middelheim een beklonken feit. Met deze 38ste editie viert het langstlopende festival van België zichzelf. Het bestaat namelijk vijftig jaar. Ondanks enkele hindernissen, staat Middelheim na al die tijd fier overeind en geniet het een gouden reputatie bij bezoekers en muzikanten. De houding van de programmadirectie is na al die jaren ongewijzigd. Zij programmeert zo vrij als de jazz zelf.

Bij aanvang van het festival is Park Den Brandt gedecoreerd met een miezerige atmosfeer. Zodra het eerste concert is begonnen valt de regen met bakken uit de hemel. Dat weerhoudt **Idris Ackamoor & The Pyramids** er niet van om de festivaltent te hullen in een warme gloed van feestelijke Afro-Cubaanse dansritmes. Een medicijn dat de regen gedurende het festival goeddeels verdrijft, zal later blijken. De zeskoppige band bereidt een mix van ska, funk, jazzrock, mystiek en spirituele krachten. Opzweepende ritmes worden afgewisseld met lome passages die transformeren naar bezwerende climaxen. Sandra Pointdexter stookt een psychedelisch vuur in haar virtuoze vioolspel waarin klassieke scholing en vrije impro moeiteloos samengaan. Ackamoor neemt tijd om aandacht te vestigen op maatschappelijke issues als racisme, ongelijkheid en klimaatverandering. Via de gedeclameerde spiritual 'An angel fell' buigt de muziek zijn zorgen naar vreugde en energie.

In het volgende concert creëert de coalitie van het **David Murray Quartet** en slam poet Saul Williams een attractieve chemie van explosieve free jazz en gentleman poetry. Saxofonist Murray bindt de strijd aan met zijn instrument en schuurt daarbij stevig langs de randen, zonder schoonheid te schuwen. Williams beziet, ondergaat en vreest. Dan volgen zijn vileine replieken. In vurige taal
[...vervolg in de rechterkolom](#)

Pharoah Sanders. (Foto: Joke Schot)

waarschuwt hij de mensheid voor doortrapte wreedheid, maar hij biedt ook alternatieven die twinkelen als een sterrenhemel. Een inspirerende samenwerking die het publiek stimuleert tot levendige interactie.

Club Stage, het kleine podium, is op deze donderdag de thuisbasis van bassist **Reggie Washington**. Zijn meesterschap op contrabas en elektrische bas inspireert een horde passanten die in wisselende samenstellingen het podium met hem delen. Trompettist **Ambrose Akinmusire** stelt zich open voor de muziekgeschiedenis en is niet vies van herinterpretatie van kopstukken en helden. Dit jaar is hij 'artist in residence' op Middelheim en krijgt hij ruim baan om zijn veelzijdigheid te etaleren. Zijn feestje begint met 'Origami Harvest'. Een prestigieus project waarin hij hiphop samenvoegt met flarden jazzgeschiedenis, een klassiek geschoold strijkkwartet en toefjes elektronica. Een ambitieuze mix die helaas niet heeft geleid tot synergie omdat Akinmusire in zijn arrangementen stapelt maar niet weeft. De samenklank van het ensemble heeft de reikwijdte van een kamerorkest dat zich verliest in filmische dramatiek. De muziek is boeiend maar blijft zich eindeloos herhalen volgens minimalistische patronen. In die context is rapper Kokayi de reddende engel die zijn toehoorders onder gejuich omver blaast.
[...vervolg op de volgende pagina](#)

Het **Pharoah Sanders Quartet** is de heuse uitsmijter van de dag. De eendaags 79-jarige tenorist oogt wat broos en laat het grove werk over aan zijn jonge begeleiders. Zodra hij speelt, spreekt de grootmeester. Met souplesse en zuiverheid vloeien de noten uit zijn instrument. Sanders' gepolijste klank, soepele spel en majestueuze timing wijzen op goede voorbereiding en finesse. Niets laat hij aan het toeval over. Het opgeblazen solospel van pianist Benito Gonzalez vormt een groot contrast met de lyriek van Sanders. Zodra hij gas terug neemt toont hij zich een subtiele begeleider.

De **tweede dag** Jazz Middelheim belooft een bruisende dag vol hoogtepunten te worden. Het **Eric Legnini kwintet** begint met een eerbetoon aan pianist Les McCann. Daarmee toont Legnini zich een schatbewaarder die de energieke en groovy stijl van McCann (1935) opnieuw op de kaart zet. McCann mengde zijn krachtig pulserende ritmiek met de uitbundigheid van swing en gospel tot prikkelende souljazz. Legnini hergebruikt die elementen in combinatie met cooljazz en hardbop, en smeedt een amalgaam dat smartelijk doet terugverlangen naar het tijdgewricht waarin ook Silver, Adderley, Blakey en Nelson hun roem oogstten. Rospianist Legnini bouwt een feestje met zijn als een kleine bigband opererende formatie. Het scherpe samenspel van de twee blazers maakt de gepeperde arrangementen huiveringwekkend. Ook in de ballads oogst deze formatie prachtige details die het gemoed doen zinderen. In België is pianist **Kenny Werner** een levende legende omdat hij vele jaren de vaste begeleider van hun Toots was. Een samenwerking die beiden een geïnspireerde wending in hun bestaan gaf. Duijvelskunstenaar Werner verbindt technisch vernuft aan melodische schoonheid en weeft de meest onwaarschijnlijke kleurschakeringen in zijn diep doorleefde spel. Een balans die ook in zijn eigen kwartet tot zeer uitdagende gebeurtenissen leidt. De fonkelnieuwe muziek van het zojuist bij ECM verschenen album 'Church On Mars' maakt indruk. Een glansrol is weggelegd voor saxofonist Dave Liebman, die nog altijd speelt als een gepassioneerde jonge god. Een onverwacht intermezzo komt van Vivienne Aerts met een onweerstaanbare versie van 'Embraceable you'.

Het kleine podium is de hele vrijdag het domein van contrabassist **Anneleen** ...vervolg in de rechterkolom

Philip Catherine. (Foto: Tom Beetz)

Anneleen Boehme. (Foto: Joke Schot)

Boehme. Zij is bekend van LABtrio, maar haar onuitputtelijke veelzijdigheid is verbluffend. Met glans wendt zij zich moeiteloos in alle richtingen en geeft kleurrijk bijval in uiteenlopende settings.

...vervolg op de volgende pagina

Saxofonist **Charles Lloyd** heeft getekend voor een eeuwigdurende jeugd. Zijn energieke optreden schept verbazing die snel plaats maakt voor jubelend enthousiasme. Lloyds spel is intuïtief, gul en dynamisch. Genietend van alle positieve bijval krijgt zijn spel vleugels en lijkt hij over het podium te zweven. Er kleeft een klein nadeel aan dit weergalozende concert: zijn begeleiders, onder wie pianist Gerald Clayton, spelen een rol in de luwte.

Op het podium is de houding van **Enrico Rava** wat meer naar binnen gericht, maar onder de vlag van de ironische titel 'Rava Special Edition 80th Birthday' kiest hij voor progressie en avant-garde. De laatste jaren heeft hij zich verbonden aan een groep jonge talentvolle Italiaanse jazzmusici. Trompettist Rava observeert en is de 'instructeur' die zijn jonge garde aanspoort en alle ruimte geeft om zich te ontwikkelen in een groep die bol staat van wilde ideeën.

Aan het einde van de avond is iedereen het er over eens dat de oude jazzgarde springlevend is.

Na de uitstekende jazz van de eerste twee dagen werd op **zaterdag** bij Jazz Middelheim uit een ander vaatje getapt. De geschiedenis herhaalt zich. In de festivalkrant haalt Marc Van den Hoof, BRT-coryfee, jazzkenner en bezoeker van het eerste uur herinneringen op aan het ontstaan van Jazz Middelheim vijftig jaar geleden. Comblain-la-Tour en Jazz Bilzen waren de eerste jazzfestivals, vertelt hij, "maar in de ogen van de jazzliefhebbers kwam de jazz steeds meer in de verdrukking (omdat popacts als Lou Reed en Black Sabbath waren geprogrammeerd). Er was dus weer nood aan een volwaardig jazzfestival." Op zaterdag was opnieuw voor jazzliefhebbers de nood aan de man toen muziek was geprogrammeerd waar de traditionele jazzliefhebber geen chocola van kon maken. Die dag waren er bovendien geen stoelen in de tent zodat bezoekers die geen zin hadden de hele dag te blijven staan op zoek gingen naar het schaarse aantal klapstoeltjes die bij de bier- en eettentent stonden en die de hele dag als hun meest waardevolle bezit van hot naar her sleepten.

Het programma en de staanplaatsen waren een bewuste keuze om een nieuw publiek te trekken, en gezegd moet worden dat dit lukte.

Zaterdag was de drukst bezochte dag en het publiek was gemiddeld dertig jaar [...vervolg in de rechterkolom](#)

Nubya Garcia. (Foto: Tom Beetz)

jonger dan op de andere dagen, waarmee de toekomst van Jazz Middelheim verzekerd lijkt.

De dag begon relatief rustig met **De Beren Gieren**. Deze groep van de Nederlands-Belgische pianist Fulco Ottervanger beweegt zich doorgaans binnen het jazzdomein maar gaf als eerbetoon aan hun tienjarige bestaan een geheel elektronisch optreden dat bestond uit soundscapes die soms bezwerend waren, en dan weer luidruchtige verstoringen die je het best wegschuilend als bij een herfstbui over je heen kon laten komen. Achteraf was dit nog een stuk rustiger dan de onweersbui die de Brusselse groep **Bombataz** in de kleine tuintent over de luisteraars uitstortte. Dat het zeker zo hard kan maar dan met meer gevoel voor opbouw beweest **STUFF**, een van de groepen waarin het grootste Belgische drumtalent Lander Gyselinck als centrale spil schittert. **STUFF** speelt de heftigst denkbare Drum 'n' Bass met rap en hiphopelementen, zo perfect dat de bezoekers uit hun dak gingen en van de complexe ritmen genoten.

Een andere rijzende ster is de Britse tenorsaxofoniste **Nubya Garcia**, die voor het jonge publiek juist muziek speelde die meer in de jazztraditie stond dan voor haar gebruikelijk. Met brede gebaren en een groot geluid dook zij in het jazzidoom en [...vervolg op de volgende pagina](#)

maakte muziek met drive en swing. De thematiek komt uit de R&B, haar geluid uit de school van Coleman Hawkins waarmee ze de traditie vertaalt naar eigentijdse muziek die inmiddels hoog staat aangeschreven in de Londense jazzscene.

Wie dat allemaal moeilijk kon verteren kon tot rust komen bij het bijzondere project 'Mae Mae' van trompettist **Ambrose Akinmusire**. Het stuk is gebaseerd rond de opnamen die Alan Lomax in 1939 maakte van de gevangenen in de beruchte gevangenis van Parchman, Mississippi. Mattie Mae Thomas, wegens moord tot levenslang veroordeeld, was daar veruit de beste blueszangeres en van haar nam hij vier nummers op. Samples van die opnamen werden door Akinmusire, die dit project als een eerbetoon ziet aan zijn moeder, die op loopafstand van de gevangenis opgroeide en ook Mae heette, vermengd met zijn eigen blues- en jazzgeschiedenis tot muziek die vaak geen echte blues was maar net als bij zanger Dean Bowman doordeesemd van een droef bluesgevoel en verzet tegen de racistische Amerikaanse maatschappij. In een mengsel van zang en spoken word declameerde Bowman op indrukwekkende wijze Maes geschiedenis terwijl Akinmusire zijn commentaar op trompet gaf.

Op de **slotdag** stonden er weer stoelen en kon er niet geklaagd worden over het jazzgehalte. Weer hoorden we Lander Gyselinck, nu met het **Ragini trio** van saxofonist Nathan Daems waaraan de (in Parijs woonachtige) Servische pianist Bojan Z was toegevoegd in een ontmoeting met de Indiase zangeres Sawani Mudgal. 'India meets jazz' of 'raga meets swing'. Beiden pasten zich nauwelijks aan elkaar aan en toch was het resultaat een organische synthese van muzieksoorten die mijlenver van elkaar leken af te staan maar dat niet waren. Er was geen sprake van zweverig gerinkel van belletjes, geen pseudo-spiritualiteit, maar van raga die een onvermoede basis vormde voor melodieuze, gevoelige en solide jazz.

De rust die dit optreden uitstraalde was ver te zoeken bij tensesaxofonist **Joe Lovano** met zijn trio Tapestry. Dit wandtapijt was geen rustgevend gegeven geheel maar een woest, met grove steken bijeengehouden stuk. De energie spatte ervan af, Lovano's brede geluid is wandvullend, maar veel structuur viel in dit werk niet te ontdekken.

...vervolg in de rechterkolom

Eric Legnini. (Foto: Joke Schot)

Lovano noemde de elf stukken die hij speelde een suite, dezelfde als op zijn recente ECM plaat 'Tapestry', al was de volgorde anders. Ook anders waren de tempi, op de cd veelal langzaam en evenwichtig, hier nerveus, frenetiek en in een vrij hoog medium tempo gespeeld. Toch viel er veel te genieten en niet alleen van het volle tenorgeluid van Lovano. Het forse akkoordenspel van pianist Marilyn Crispell mocht er ook zijn. Het blijft echter jammer dat de mooie rustige ECM-cd met zijn fijne kleurschakeringen overgeschilderd werd met de schreeuwerige kleuren van een Amerikaans hotel tapijt.

Middelheim werd dit jaar afgesloten met een eerbetoon aan de drie jaar geleden overleden Toots Thielemans. Misschien wel het snelste jazz eerbetoon ooit maar begrijpelijk voor Middelheim die zijn vijftigste verjaardag vierde en waarvan Toots de peter was. Nog mooier, het werd niet de gevreesde samenvatting van de Toots Thielemans-hits. Het concert opende en sloot met een duo van pianist **Kenny Werner**, die veel met hem speelde, en de Franse mondharmonica-speler **Grégoire Maret**. Hij speelt mooi mondharmonica, is zoals alle spelers sterk beïnvloed door Toots, maar vermijdt een kopie van Toots te zijn. Het werd ook duidelijk wat Toots zo bijzonder maakt en waarom hij niet is te kopiëren. De tranen en de glimlach ontbreken. En toen kwam gitarist **Philip Catherine** erbij. Alsof de gordijnen werden open getrokken ontstond een magisch concert waarin Catherine mooier speelde dan ik ooit van hem hoorde. Zijn gitaar zong met de melancholie die we van Toots kennen, de stampvolle tent in ademloze stilte achterlatend. Na alle toegiften bleef het publiek fluitend, schreeuwend en joelend doorgaan totdat Werner niet anders kon dan terugkomen. Hij had tot dan het onvermijdelijke weten te vermijden maar nu was hij door alle stukken heen, maande Catherine terug, die backstage net zijn mond had volgepropt met een handvol pinda's, en kon niet anders dan Toots signatuursong 'Bluesette' inzetten. Het werd een toegift vol misverstanden, Catherine begon in een andere toonsoort, die op de beste jamsessiemaniër werden opgelost. Het werd er alleen maar beter van. Achter de coulissen stroomden andere musici, onder wie Lovano, toe om maar niets te missen van dit historische moment. Het mooiste denkbare tribuut was een feit. De kaars op de taart van het jarige Jazz Middelheim werd uitgeblazen.

Roland Huguenin en Tom Beetz

(voor meer foto's zie pag. 20n verder)

Concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

MY CANARY HAS CIRCLES UNDER HIS EYES

Niki Terpstra en Anna van Breggen (bij de vrouwen) waren in 2018 de laatste Nederlanders die de fameuze Ronde van Vlaanderen wonnen. Philippe Gilbert was in 2017 de laatste Belgische winnaar. Met Milaan-San Remo, Parijs-Roubaix, Luik-Bastenaken-Luik behoort de Ronde tot dé wielermontumenten. Op zondag 11 augustus vond een Ronde van Vlaanderen-wandeloctocht plaats, over de Patersberg, Kwaremont, enz. Passerend aan een woonblok zag ik een kanarie kooi buiten aan een muur. Ik dacht aan het lied 'La cage aux oiseaux' van Pierre Perret uit 1971: een Amerikaanse gevangene zou bij zijn vrijlating alle kooien van een vogelhandel hebben geopend: 'open deur naar de vrijheid'. En daar zat die kanarie dan, mij bespiedend met wallen onder zijn ogen. Moest de vogel naar de dierenarts? Als u luistert naar de song 'My canary has circles under his eyes' vindt u misschien zelf een verklaring voor die wallen! Het is het lied waarvoor Jimmy Van Heusen (1913-1990) – later tekstschrjver voor Frank Sinatra, Bing Crosby – van de Central High School werd gestuurd, omdat hij er een overdreven satirische versie van had gemaakt. De studenten vonden het leuk, de proffen dachten er anders over.... De song werd in 1931 enkele keren op plaat vastgelegd en werd geschreven door het trio Golden-Koehler-Pola. John Irving Jack Golden (1904-?) was pianist en tekstschrjver. Ted Koehler (1894-1973) schreef samen met Harold Arlen 'Stormy weather', 'Between the devil and the deep blue sea' en 'Get happy'. En Eddie Pola (1907-1995) was een New Yorkse songwriter en filmacteur in vijf Engelse films van 1936-1939. Als je via internet de tekst opzoekt van deze 'Canary' blijkt dat deze verschilt van zanger tot zanger. Elsie Carlisle's versie – uit 1931 – roept 'Makin' whoopee' uit 1928 op, een song populair gemaakt door Eddie Cantor. Carlisle wijst op de problemen van een getrouwd leven. Of refereert Elsie aan 'The prisoner's song' uit 1924? Aan de eenzame gevangene als een vogel in een kooi? Voor de interpretatie van de tekst ging ik te rade bij mijn neef-jazzgitarist-germanist. Na veel vijven en zessen besloten we: het liedje is gewoon bedoeld als grap. In de jaren dertig

[...vervolg in de rechterkolom](#)

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

poogden de 'dance bands' in de ballrooms een groot publiek te bereiken en met zo'n aardig sensueel tekstje over een kanarie die begint te daten was succes gegarandeerd. Misschien zat de vogel wel aan de drugs of aan de fles, ook al een thema in die jaren. Een Freudiaanse uitleg zou zijn dat 'mijn vogeltje' in olijke tijden overwerk presteert, mogelijk een allusie op de libertijnse zeden in die dagen, niet ongekend in de jazzwereld. Of denken we te veel aan seksuele symbolen zoals bij de Rorschachtest? 'My canary has circles under his eyes' is alleen maar leuk als je meeluistert via YouTube, waar veel versies zijn te vinden. Van 1931 tot heden ten dage. Enkele voorbeelden:

AL BOWLLY zingt de 'Canary' in mei 1931 met Howard Godfrey's Waldorfians, alias de Fifth Ave. Dance Band. Bowlly (1898-1941) werd bekend in Engeland en de VS door zijn werk bij Lew Stone en Ray Noble. Hij werd gedood door een Duitse bom op zijn Londense flat.

MARION HARRIS (1896-1944) de 'songbird of jazz', met Billy Mason and his Cafe de Paris Band, op 17 maart 1931, in Londen. Ze had de 'Canary' al gezongen in januari in Rudy Vallee's radioprogramma. Billy Mason is een pianist uit de entourage van Adrian Rollini, Fred Elizalde, nam in 1935-1936 een groot dozijn nummers op met trompettiste Valaida Snow. Terloops: Valaida werd in december 1940 aangehouden in Kopenhagen door de nazis, ze moest zelfs haar trompet die ze gekregen had van Koningin Wilhelmina afgeven.

SOPHIE TUCKER (1888- 1966), de 'Red Hot Momma' nam ook in 1931 in Londen de 'Canary' op met Ted Shapiro (1899-1980), die veertig jaar lang haar begeleider was en in november 1936 trad ze met hem op in het Carlton Hotel in Amsterdam. Ze was

[...vervolg op de volgende pagina](#)

geboren in Oekraïne als Sofya Kalish, opgegroeid in Boston en Hartford, begon in 1906 haar loopbaan in een Duits café in NY. Ze maakte opnamen met Muggsy Spanier, Volly de Faut, Miff Mole.

MISS ELSIE CARLISLE (1896-1977) zong de 'Canary' op 10 juni 1931 met Jay Wilbur (1898-1970), een vooraanstaand leider van dance bands en muzikaal adviseur voor platenlabels Dominion, Imperial, Eclipse, Rex. Er is een versie met alleen pianobegeleiding door Harry Rubens. In 1932 is ze bij The Blue Mountainers, waarbij toen Nat Gonella, Ted Heath. Veel vocale samenwerking met Ambrose Orchestra.

(**Luister hier:** <https://bit.ly/2jVB9BB>)

LAWRENCE WELK (1903-1992) nam in de lente van 1931 het nummer op in Grafton, Wisconsin met vocalist Frankie Sanders. Zijn roem steeg toen hij in 1951 een reeks van 1542 TV-uitzendingen begon in Los Angeles. Zijn platen verschenen als George Tucker and his Novelty Band, of als Paul's Novelty Orchestra, of als Gus Winsinson's Orchestra, of als Stafford Clay and his Orchestra, kwestie van auteursrechten.

DEBROY SOMERS BAND met zanger Dan Donovan, deze Engelsen namen de 'Canary' op in 1931. William Henry Somers (1890-1952) was de oprichter van de Savoy Hotel Orpheans.

(**Luister hier:** <https://bit.ly/2jSvcoP>)

RANDOLPH SUTTON with Cabaret Orchestra, een Engelse zanger die 'no earlier than june 1931' de 'Canary' opnam. (**Luister hier:** <https://bit.ly/2kkCm5z>)

TOMMIE & WILLIE nemen in april 1931 de 'Canary' op voor het Champion-label uit Richmond, Indiana, een afdeling van Starr Piano Company's Gennett Records.

GEORGE MELLY (1926-2007) uit Liverpool, speelde de 'Canary' met drankorgel-trompettist Mick Mulligan en zijn jazzband in oktober 1956, nog eens met John Chilton's Feetwarmers in maart 1974.

PASADENA ROOF ORCHESTRA speelt de 'Canary' op de plaat 'Good News' van april 1975.

(**Luister hier:** <https://bit.ly/2kINcIw>)

Tot slot: met de Australische zangeres Billie Lockwood 'the charming comedienne' had Louis Davids tijdens zijn Scheveningse Kurhaus Cabaret periode (1931-1938) ook een vertolkster van de 'Canary' in huis ...

Op You Tube zijn nog wel twee dozijn versies te vinden. Aan u – bij belangstelling – om verder te zoeken!

Erik Marcel Frans

FESTIVALS OKTOBER

Altsaxofoniste en componiste Cassie Kinoshi leidt het tienman sterke SEED Ensemble. (Persfoto)

MONDRIAAN JAZZ FESTIVAL (MJAZZ 2019)

PAARD, Korenhuis, Den Haag

11, 12 oktober 2019

(<https://www.mondriaanjazz.nl/>)

Met onder anderen: Chris Dave & The Drumhedz, **SEED Ensemble**, Camila Meza & The Nectar Orchestra, Fabian Almazan & Alcanza featuring Mara Tiele's StringLAB Project, Miguel Zénon Quartet, Nick Mazzarella Trio, Doppler Trio en Phronesis.

SOUND OF EUROPE

Bloos, Electron, Breda

11, 12 oktober 2019

(<https://www.sound-of-europe.nl/>)

Met onder anderen: Franz von Chossy, Vincent Peirani, Rembrandt Frerichs Trio & Hermine Deurloo, Tini Thomsen en Kleptomatics.

A NEW WAVE OF JAZZ

De Singer, Rijkevorsel

18, 19 oktober 2019

(<https://www.desinger.be>)

Met onder anderen: Tom Malmendier & Dirk Serries, Benedict Taylor & Anton Mobin, Tonus (Colin Webster, Tom Jackson, Dirk Serries & Antoine Beuger), Daniel Thompson & Colin Webster en Martina Verhoeven & Kris Vanderstraeten.

JAZZ INTERNATIONAL NIJMEGEN

Brebl, Doornroosje, LUX, de Lindenberg, Nijmegen

24 tot en met 27 oktober 2019

(<https://www.festivaljazzinternationalnijmegen.nl>)

Met onder anderen: Kiki Manders, Nik Bärtsch's Ronin, Montis, Goudsmit & Directie, Angles 9, Doppler Trio, Ryan Porter ft. The West Coast Get Down, Greg Ward's Rogue Parade, Phronesis, Ad Colen 'A Bird's Eye View'.

JAZZ INTERNATIONAL ROTTERDAM

Locaties op de Kop van Zuid en De Kaap, Rotterdam

25, 26 oktober 2019

(<http://www.jazzinternationalrotterdam.nl/category/festival-2019/>)

Met onder anderen: The New Rotterdam Jazz Orchestra feat. Jason Lindner, The Pack Project met Efe Erdem, Greg Ward's Rogue Parade en Melissa Aldana, Re:Freshed Orchestra, Delvon Lamarr Organ Trio feat. Benjamin Herman, Doppler Trio en Eric Vloeimans Carte Blanche.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 9 september 2019

1 Mike LeDonne Partners In Time
(Savant)**2 Jazzmeia Horn**Love And Liberation
(Concord Jazz)**3 Jimmy Cobb**This I Dig Of You
(Smoke Sessions)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot, Jean Schoubs. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

la77
JazzFlits

la77
JazzFlits

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 5 september 2019

Iiro Rantala. (Foto: Dayoung Lee)

Cim Meyer, [Jazz Special \(Denmark\)](#)**LINDA MAY HAN OH**

Walk Against Wind (Biophilia Records)

Lars Mossefinn, [Dag og tid \(Norway\)](#)**TERJE ISUNGSET**

Sildrande (All Ice)

Matthieu Jouan, [Citizenjazz.com \(France\)](#)**SUSANA SANTOS SILVA/TORBJÖRN ZETTERBERG**

Hi! Who Are You? (Matière Mémoire)

Luca Vitali, [Giornale della Musica \(Italy\)](#)**CRISTIANO CALCAGNILE - MULTIKULTI ENSEMBLE**

The Gift Of Togetherness (Caligola Records)

Paweł Brodowski, [Jazz Forum \(Poland\)](#)**ATOM STRING QUARTET**

Penderecki (Szczecin Philharmonic)

Mike Flynn, [Jazzwise \(UK\)](#)**REBECCA NASH ATLAS**

Peaceful King (Whirlwind Recordings)

Anna Filipieva, [Jazz.ru \(Russia\)](#)**ANASTASIA LYUTOVA**

Some Like It Jazz (Venus Records)

Jan Granlie, [Salt-peanuts.eu \(Pan-Scandinavian\)](#)**JEPPE ZEEBERG**

Universal Disappointment (self produced ZEE201901)

Christine Stephan, [JAZZTHETIK \(Germany\)](#)**IIRO RANTALA**

My Finnish Calendar (ACT)

Viktor Bensusan, [Jazzdergisi.com \(Turkey\)](#)**MILES DAVIS:** Rubberband (Rhino Records)Henning Bolte, [Written in Music \(Netherlands\)](#)**ARIFA**

Secret Poetry (Mundus)

Patrik Sandberg, [OrkesterJournalen \(Sweden\)](#)**CHICK COREA**

The Spanish Heart Band Antidote (Concorde)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Ambrose Akinmusire. (Foto: Tom Beetz)

Kenny Werner. (Foto: Joke Schot)

Dave Liebman. (Foto: Joke Schot)

STUFF. (Foto: Tom Beetz)

JAZZ MIDDELHEIM, 15 – 18 AUGUSTUS, ANTWERPEN

JAZZ IN BEELD

David Murray. (Foto: Joke Schot)

JAZZ MIDDELHEIM, 15 – 18 AUGUSTUS, ANTWERPEN

JAZZ IN BEELD

Het publiek. (Foto: Joke Schot)

Dean Bowman. (Foto: Tom Beetz)